

ESCOLA ANSELM CLAVÉ

Q - ART

REVISTA D'ART

Núm. 7. Any 2. Mollet del Vallès, gener de 2022.

Q-ART

03 Prefaci

04 Temple de Nike Àptera

06 Kore del pèplum

07 Kouros d'Anavyssos

09 Auriga de Delfos

11 Zeus d'Olímpia

12 Discòbol

14 Dorífor

17 Atena Pàrtenos

19 Diadumen

21 Afrodita de Cnido

22 Hermes amb Dinonís Infant

23 Gal moribund

24 Victòria de Samotràcia

25 Venus de Milo

27 Brau Farnese

28 Laocoont i els seus fills

P R E F A C I

Aquesta nova publicació recull alguns dels treballs realitzats per l'alumnat d'història de l'art de 4t d'ESO en els quals s'analitzen algunes de les obres més representatives de l'art grec. L'art de l'antiga Grècia és l'estil elaborat pels antics artistes grecs, caracteritzat per la recerca de la «bellesa ideal», recreant el «món ideal» del model platònic, o mitjançant la «imitació de la natura» en el sentit de la mimesi aristotèlica.

La cultura desenvolupada pels antics grecs estableix els fonaments de la cultura occidental. D'aquesta, van sorgir els conceptes i principis de l'art, la filosofia i el saber posterior. Els historiadors d'art defineixen, en general, l'art grec antic com l'art produït a la regió de llengua grega entre el segle x aC i el segle I dC i n'exclouen, en general, l'art de les civilitzacions minoica i micènica, que existia entre el segle xv aC i el segle XII aC; encara que s'hagi tractat de cultures que parlaven el grec, no existeix continuïtat entre l'art d'aquestes civilitzacions i l'art grec posterior. En lloc de les representacions vegetals naturalistes de l'època micènica, apareixen els dissenys amb línies geomètriques i només més tard es torna a la representació d'animals i persones amb formes esquemàtiques. Es va passar per diversos períodes, copiant-se d'anteriors civilitzacions d'Egipte i Mesopotàmia, però sempre amb creacions noves.

L'Acròpoli d'Atenes és l'acròpoli grega més important. Una gran part dels edificis arquitectònics de què consta es van edificar durant l'època de Pèricles (499-429 aC).

Els artistes grecs van adquirir la seva tècnica per l'aprenentatge, sovint iniciats pel seu pare i protegits per rics mecenes. Encara que alguns van ser cèlebres i admirats, no tenien el mateix estatut social que els poetes o els dramaturgs de la mateixa època. Fou des del període hel·lenístic, després del 320 aC, quan els artistes van començar a ser reconeguts com una categoria social de ple dret.

Esperem que gaudiu amb aquestes obres, moltes de les quals fonamenten bona part de la nostra cultura actual.

Απολαύστε το διάβασμα

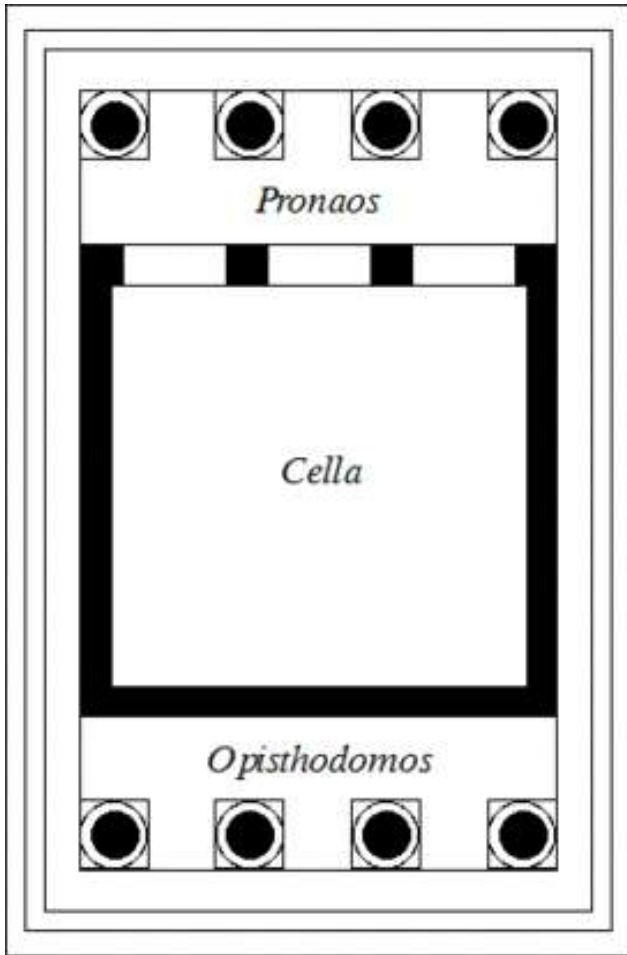
TEMPLE DE NIKE ÀPTERA

S. V aC

Un dels temples més importants de l'Acròpolis d'Atenes és el Niké Àptera, una obra d'estil grec clàssic creada per Calícrates, un arquitecte grec actiu a mitjans del segle V aC i un dels autors del Partenó. Encara que el projecte es va fer l'any 449 aC la seva realització va ser cap al 421 aC. Aquest temple està situat a l'entrada de l'Acròpolis d'Atenes dedicat a la deessa Atena Niké que representa la victòria en les batalles. Es coneix així perquè els atenesos van decidir tallar-li les ales perquè es quedés a la ciutat i els protegeixi.

TEMPLE DE NIKE ÀPTERA

Aquest temple presenta planta rectangular de petites dimensions: de 8x4 metres, El temple s'edifica sobre una plataforma escalonada, anomenada estereòbata, del qual la seva última part s'anomena estilobat, sobre de la qual s'aixequen les façanes en els seus costats més curts amb 4 columnes jòniques. En el seu interior presenta un naos, la sala principal i on es trobava l'estàtua de la divinitat, és una sala quadrada de 4x4 metres; prescindint de l'opistòdoms, espai situat en la part posterior del temple grec; i el pronaos, un espai situat a l'entrada enfront del naos.

El temple d'Atenea Nike és d'ordre jònic per les seves columnes, les quals el seu capitell està format per volutes que són uns elements decoratius en forma d'espiral; també és un temple amfipròstil per només tenir columnes a la façana principal i la seva contrària i tetràstil en tenir 4 columnes a les façanes, les columnes eren monolítiques és a dir tallades amb un sol bloc de marbre; acanalades que això és amb forma llarga i estreta; amb aresta morta i acaben amb un capitell compost per volutes i un àbac sobre el qual descansa l'entablement, el bloc que hi ha just sobre de les columnes. A més a més les dues columnes que separen el naos de la cella la fan ser in antis.

K O R E D E L P È P L U M

530 aC

La Kore del pèplum és considerada una de les millors obres del període arcaic de l'antiga Grècia. L'autor d'aquesta obra és anònim, però es creu que la va esculpir un artista dels tallers de l'Àtica, una regió de l'antiga Grècia. Va ser trobada entre les runes de l'acròpolis d'Atenes. Avui dia, es troba a Grècia, al Museu de l'Acropolis d'Atenes i es conserva, menys el braç esquerre, en bon estat. És feta de marbre de Paros, per tant, va ser esculpida. És una escultura dempeus, hieràtica, amb poc relleu i de cos complet. És una escultura exempta i representa a una sacerdotessa. Té una superfície polida i llisa, té molta frontalitat i no té moviment. Té una lleugera simetria, provocada pel braç esquerre, que està avançat. Era policromada, això no obstant, amb el pas dels anys, els colors s'han desgastat fins a desaparèixer. La seva expressió és seriosa i la seva vestimenta és un peple dòric i un himation, roba típica grega. Es creu que tenia un significat religiós, a més, representen l'ideal de bellesa femení grec. La causalitat d'aquesta escultura és desconeguda.

KOUROS D'ANAVYSSOS

525 aC

És una escultura d'autor desconegut. Es va fer l'any 525 aC, i per això pertany a l'estil grec arcaic. Actualment, la peça es troba al Museu Nacional d'Atenes. És una obra escultòrica exempta, de caràcter naturalista i idealitzada, i fa 1,94 m d'altura. Representa un jove atleta de peu i despullat. Està feta de marbre i s'observa un gran domini de la tècnica escultòrica i s'observa l'ús de diverses textures, una més polida i brillant per a la pell, i una altra més mat i rugosa amb gran treball del cisell.

KOUROS D'ANAVYSSOS

L'escultura arcaica grega es caracteritza per l'ús d'alguns convencionalismes heretats de l'art egipci. Destaca la concepció de l'escultura, que permet veure el bloc de marbre original i que es plasma per formar una figura simètrica. S'observa a l'escultura una falta d'expressió conegut com a "somriure arcaic" que juntament amb els ulls de l'estàtua tracten donar vida al bloc de marbre. Aquesta escultura està concebuda per a veure-la des de qualsevol lloc i per què la llum no creï ombres. Els kuroi representaven atletes i la seva funció era votiva o commemorativa i normalment que s'oferien als déus. De vegades es tractava d'una escultura funerària en honor al jove Kroisos, com diu la inscripció a la seva base.

AURIGA DE DELFOS

474 aC

L'Auriga de Delfos és una escultura grega elaborada l'any 474 aC. El seu autor és encara desconegut i presenta un estil auster. Actualment es conserva al museu Arqueològic d'Atenes. El material que es va utilitzar va ser el bronze i la tècnica la fosa.

És una escultura exempta, de tamany natural amb 182 cm d'altura. Aquesta peça es va fondre per parts i posteriorment va ser assemblada. Altres materials utilitzats en la seva elaboració són la pasta de vidre, que es va usar per als ulls, la'argent per la diadema i el coure per als llavis.

La imatge està realitzada per ser contemplada frontalment. La part inferior sembla més rígida, amb plecs que cauen en vertical, i està menys treballada a l'estar tapada per la quadriga que anava davant. La part superior

AURIGA DE DELFOS

està molt més treballada, ja que té una successió de plecs alternats en vertical i horitzontal. El cap és el més habitual en l'escultura arcaica. Entre els rasgos de l'arcaisme un dels més destacats en aquesta escultura és que el seu cap és totalment rodó, també destaca el seu gir, la desproporció dels peus i les seves incrustacions com els ulls, la diadema i els llavis.

La imatge de l'auriga va ser molt popular a l'antiguitat. Els faraons d'Egipte van aparèixer representats en els frescos de les seves tombes disparant fletxes amb arc sobre animals i enemics. També a l'antiga Roma acompanyaven als generals i emperadors victoriosos en el carro triomfal, també en la mateixa ciutat i altres imperis van guanyar la fama en les carreres de cirks fins l'època bizantina.

Actualment es conserven en la basílica de San Marcos a Venècia, un conjunt de quatre cavalls de bronze que es van portar els venecians. Aquestes peces formaven part d'un moment que es va realitzar al segle IV a.C

ZEUS D'OLÍMPIA

466 aC

Aquesta escultura es diu Zeus d'Olímpia i va ser dissenyada i elaborada per Fídies. La peça original no es conserva, però existeix una rèplica situada a Olímpia. Actualment, es considera que es tracta d'una de les Set Meravelles del Món Antic. Aquest obra és del segle V aC i és criselefantina, el que significa que va ser elaborada amb ivori i or i amb incrustacions de pedres precioses. És per aquest motiu, que es tracta d'una tècnica mixta, ja que combina la talla i la fosa.

Aquesta escultura és exempta i mostra una tipologia sedent. El personatge representat és un home d'avançada edat i es presenta molt musculat, especialment els braços. L'extremitat dreta és enlairada cap endavant amb una lleugera inclinació de l'avantbraç, mentre subjecta una escultura de petites dimensions. Mentrestant, es pot observar el braç esquerre més elevat subjectant una llança d'or. La roba que vesteix és una túnica d'or, que amb el pas del temps, els detalls van anar prenent una tonalitat més fosca. També té una escultura una mica més gran que la de la mà dreta i que representa una àguila.

DISCÒBOL

454 aC

El Discòbol és una de les obres més destacades de la història de l'art. Va ser realitzada per Miró Eleuteris, un escultor famós i reconegut per les seves creacions d'atletes. L'artista va viure durant el segle V aC, i aquesta obra la va dur a terme al voltant de l'any 455 aC, en plena època clàssica.

La peça original va ser realitzada en bronze i la tècnica emprada va ser la fosa. L'escultura original no s'ha conservat, ja que probablement en algun moment de la història es va fondre per fer servir el bronze per una altra cosa, però gràcies al fet que els romans eren grans admiradors dels grecs, van fer una còpia en pedra, concretament marbre. Gràcies a això, ara podem veure com era aquesta escultura, tot i que cal tenir present que no seria idèntica a la grega, això no obstant, sí amb molta semblança. De fet, es considera que les còpies romanes del Discòbol, són de les més respectuoses amb els originals grecs.

DISCÒBOL

L'escultura es tracta d'una obra exempta, és a dir una escultura que es pot veure des de diferents punts de vista, el cos no és tan geomètric i irreal com l'època arcaica, però encara està molt idealitzat i lluny del cos d'un home comú.

A simple vista és observable un atleta a punt de llençar un disc, per tant, l'escultura no és hieràtica, total rigidesa, sinó que té moviment. Així i tot, el cos no és 100% natural, més aviat sembla que l'atleta estigui posant perquè li facin una fotografia. Aquest moviment pausat és típic de l'època clàssica.

Però la postura que té no és real, no és la postura en la qual els atletes fan el llançament de disc, sinó que aquesta és artificial i la seva finalitat és primàriament estètica, ja que per a Miró, l'escultor de l'obra, l'important era mostrar més que la tècnica de l'activitat que l'home representat estava realitzant.

El moviment s'aconsegueix a través de línies contraposades com ara les que es troben entre el tors i les cames o la contraposició dels arcs dels braços així es creen els diferents punts de vista des dels quals es pot observar l'escultura. El modelatge és bastant pla, es veu especialment en els músculs i el cabell, per tant, no hi ha quasi clars-fosc, ni ombres, tot i que l'escultura representa un moment tens, ja que pot llançar malament el disc i així perdre la competició, tot i això, el rostre és inexpressiu. Es coneix que aquesta obra va ser molt admirada en la seva època i en segles posteriors gràcies a la quantitat de rèpliques romanes de la mateixa que es van fer.

DORÍFOR

450 aC - 440 aC

El Dorífor és una escultura grega del període clàssic que va ser creada per l'escultor Policlet entre els anys 450 i 440 aC. D'aquesta obra se'n conserven diverses còpies de l'època romana en marbre, ja que l'original, que estava feta de bronze, no es va conservar. En l'escultura original es va utilitzar la tècnica de la fosa, mentre que en les de marbre es va utilitzar la tècnica de la talla. La copia millor conservada de Dorífor es troba en el Museu Arqueològic Nacional de Nàpols i va ser trobada l'any 1797 en la Palestra Samnítica de Pompeia.

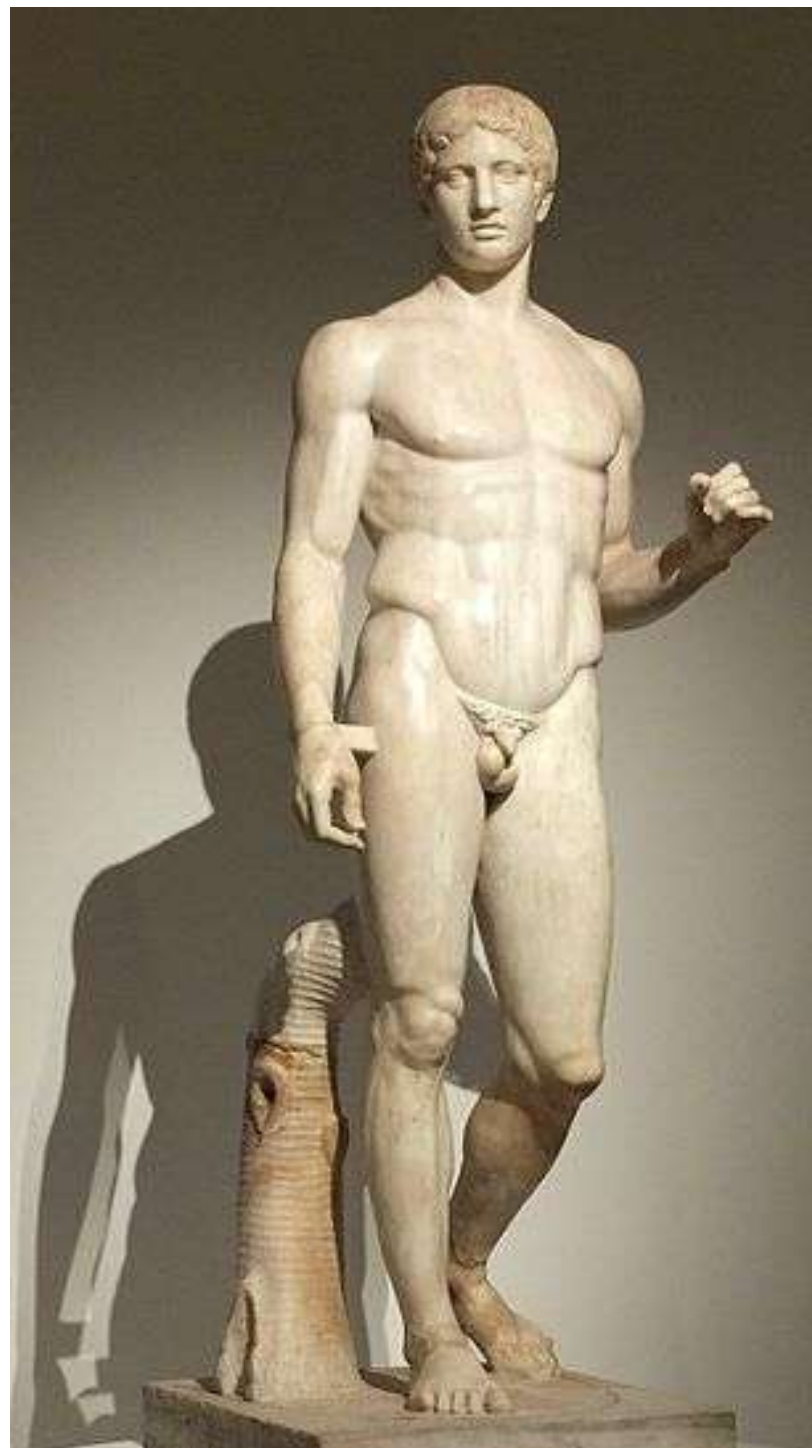
Es tracta d'una escultura exempta, dempeus, és a dir, l'escultura no està adossada a una superfície plana, per tant, té més d'un punt de vista, i està dret. En l'escultura veiem a un atleta, Dorífor, que significa portador de la llança. Es pot veure una figura masculina jove, sense cap tret d'infantesa. Apareix totalment nu, amb el braç dret caigut i el braç esquerre incomplet on portaria la llança que recolzava sobre l'espatlla. Però per una anàlisi que es va fer sobre la posició dels dits de la mà esquerra, es va generar la hipòtesi que el que podria portar en comptes d'una llança, és un escut i en la mà dreta una espasa.

DORÍFOR

La figura està en actitud de marxa, una cama s'avança mentre l'altra està més endarrerida i es recolza sobre les puntes dels peus. El cap es troba una mica girat cap a la dreta i amb un lleu somriure a la cara, acompanyada d'una mirada perduda i distant. La cara expressa serenitat.

Aquesta escultura està tallada amb rudesia, els músculs dels pectorals són plans, gairebé sense relleu. És una escultura llisa i totalment acabada, tot i que la superfície no fa impressió de suavitat, sinó de certa aspror. Està perfectament tallada, fins i tot es poden veure detalls com el cabell. El Dorífor és una obra totalment equilibrada i simètrica.

Si ens fixem en el moviment, el braç dret no fa cap esforç i cau relaxat al llarg del cos, mentre que el braç esquerre es doblega per sostenir una llança, el tors presenta una lleugera inclinació cap al costat dret i el cap gira en aquest mateix sentit inclinant-se lleument.

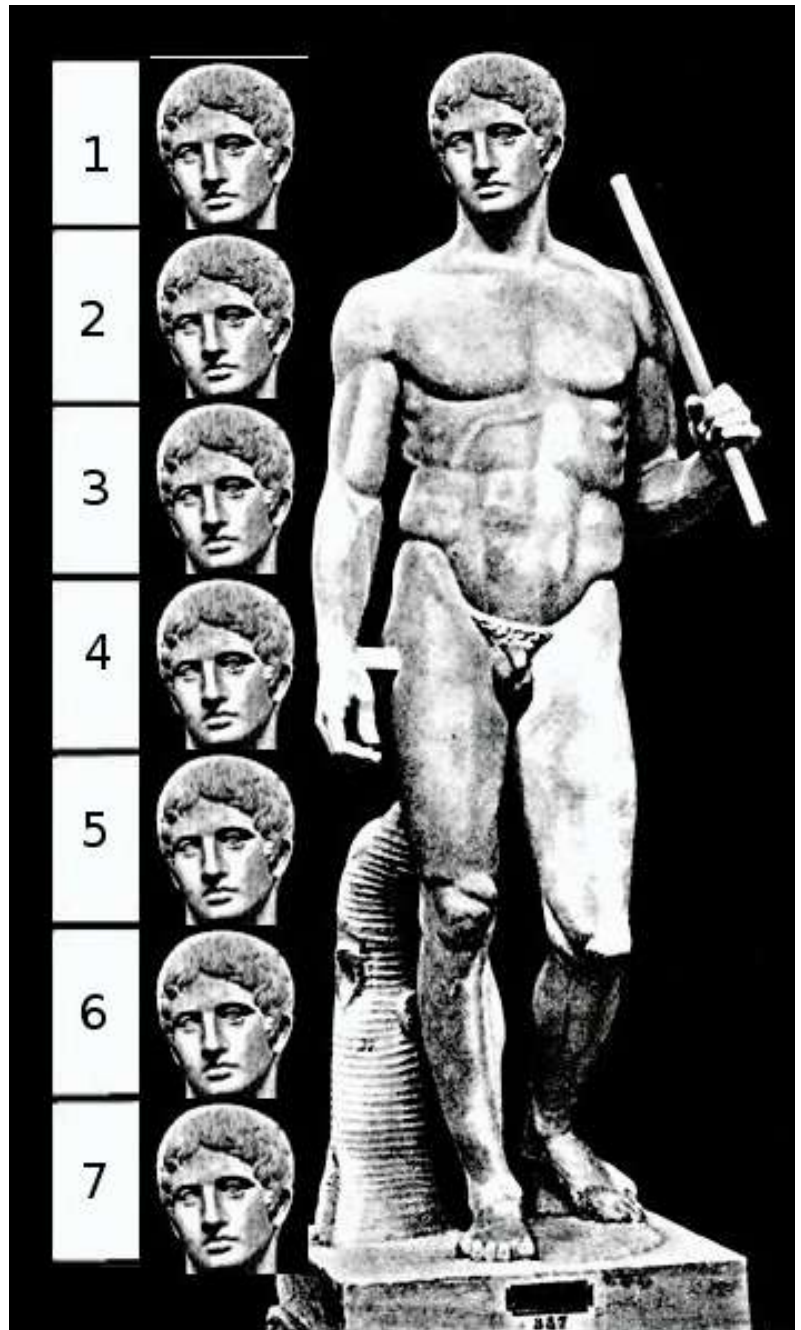

DORÍFOR

Aquesta posició del cos s'anomena postura de contrapposto. La cama dreta és la que suporta el pes del cos recolzada a terra; la cama esquerra, en canvi, gairebé no suporta cap pes i el terra només és tocat pels dits.

La talla de l'escultura ofereix alguns contrastos de llum que realcen la postura i l'anatomia humana. En aquest cas es tracta d'una escultura monocromàtica.

Amb aquesta obra es va aconseguir el famós cànon de set caps, ideat per Policlet, considerat el model de perfecció i bellesa per a l'home.

ATENA PÀRTENOS

438 aC

L'Atenea Partenos és una escultura ubicada al Partenó de l'acròpolis d'Atenes, a Grècia. L'autor d'aquesta és Fídies i va ser construïda en el segle V aC exactament l'any 438 aC. Aquesta obra és una enorme estàtua de culte criselefantina, és a dir d'or i marfil; per això la deessa té una postura rigorosament frontal i gairebé no presenta moviment.

L'Atena Pàrtenos és una escultura dempeus, és a dir que està descansant només sobre els peus, també sabem que estava composta per un nucli de fusta i que d'ivori estaven fets el rostre, els braços i mans, els peus i, en fi, tota part nua de la pell d'Atena. Aquesta escultura servia de dipòsit per al tresor de la lliga. Aquesta és una estàtua de més de 12 metres d'altura, la qual va suposar un cost major que la mateixa construcció del Partenó. Atena es representa com Pàrtenos, és a dir, verge, el seu estat elemental. Aquesta és la raó per la qual en aquesta estàtua tingui els seus atributs genuïns: llança, escut, ègida, elm, serps...

ATENA PÀRTELOS

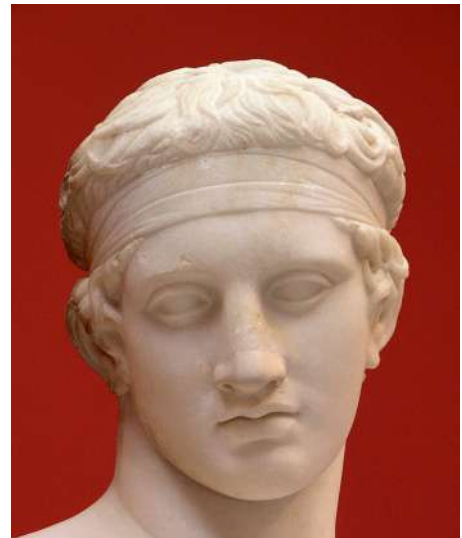
L'estàtua representa a Atena rígida, amb mantell llarg fins als peus i el cap de medusa d'ivori en relleu sobre el pit; sosté una Nike d'uns 4 colzes, i en la mà una llança, i a prop una serp que podria ser Erecteu. En el pedestal de l'estàtua està representada en relleu el naixement de Pandora. El seu escut va representar la lluita de l'amazona en la part externa i la gigantomàquia en la interna i que sostenia una Nike (Vitòria). També les altes vores de les sandàlies tenien decoració, en aquest cas la centauiromàquia, i el pedestal incloïa el tema de la creació de Pandora per Hefest i Atena.

DIADUMEN

420 aC

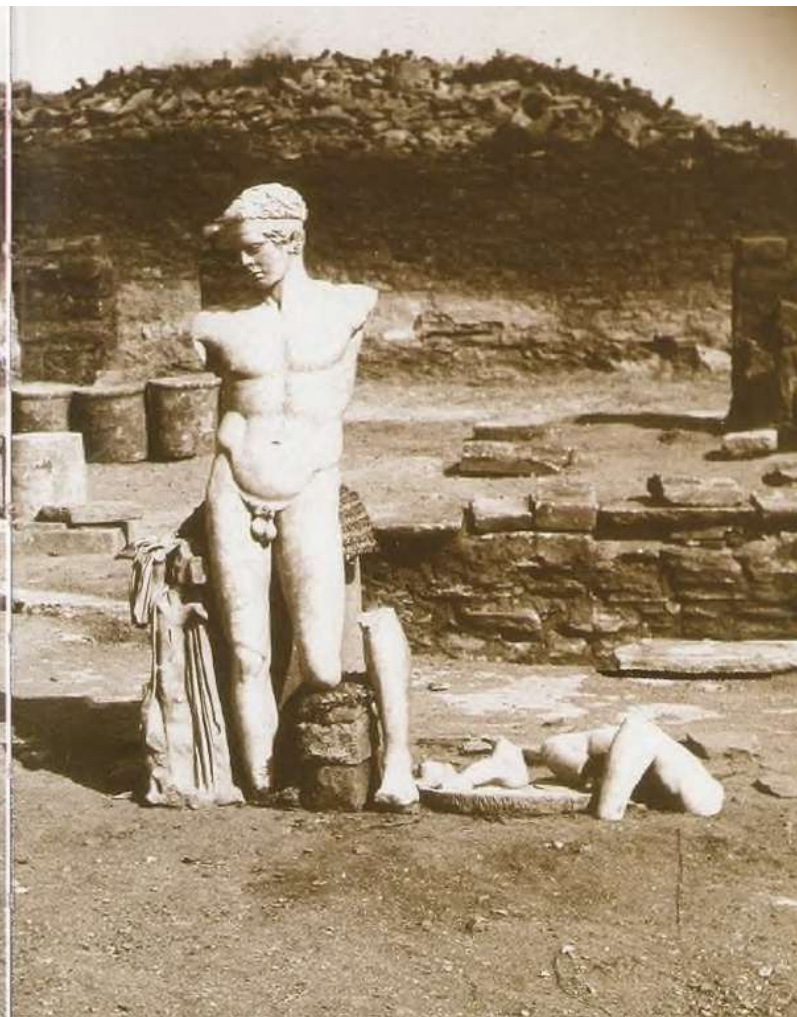
Aquesta obra va ser dissenyada i esculpida per Policleto al segle V aC i pertany a l'època clàssica. Actualment es pot trobar al Museu Arqueològic d'Atenes. La peça conservada és una còpia romana de marbre, ja que l'obra original grega, avui desapareguda, era feta de bronze feta amb la tècnica de la fosa.

La figura representa un jove atleta en actitud de cenyir-se la diadema o cinta que el distingeix com a vencedor. Igual que el Dorífor, la figura exemplifica les proporcions ideals, la simetria, entesa aquesta com la commensurabilitat de les parts. Totes les parts del cos guarden relació entre si, per exemple, l'alçada del cos és exactament de set caps, el rostre es divideix en tres parts iguals, un és el front, una altra entre el front i el nas i finalment des d'aquest a la barbata. És una escultura exempta, ja que es pot veure de qualsevol angle.

DIADUMEN

Es pot apreciar que té els braços aixecats. Originalment, tenia els dos braços sencers i s'estava lligant una cinta al cap. També es pot apreciar que la textura és llisa. Provoca una sensació de duresa. Té volum i es pot veure des de diferents punts de vista. Ara no s'aprecia moviment, ja que no té els avantbraços que estaven simulant que s'estava lligant una cinta al cap. Originalment, no tenia color, pel fet que estava feta amb la fosa, és a dir, amb bronze. Representa un atleta cenyint-se una cinta al capdavant, d'aquí el seu nom, Diadumen, "diadoumenos" en grec "el que cenyeix i descendeix". Possiblement per la seva victòria en els jocs al tir amb arc. Té un element per ajudar al fet que l'estàtua no caigui i donar equilibri. Aquest element es diu contrapposto.

AFRODITA DE CNIDO

360 aC

La Venus o Afrodita de Cnido és la representació de la deessa de l'amor i la bellesa. Aquesta escultura ha estat considerada com la millor obra del seu creador, Praxíteles. Aquest va fer la peça per un temple de la ciutat hel·lènica de Cnido, a Cària (Anatolia) però va ser trasllada a Constantinoble, on va desaparèixer a causa d'un incendi. Es podria dir que era una de les obres més admirades pel

que tenia la virtut de què es podia veure des de tots els punts de vista i era la primera estàtua d'una dona despullada cosa que va causar molta controvèrsia i fins i tot van fer una versió de la Venus de Cnido vestida. La imatge representada és possiblement la deessa Venus sortint o entrant a un llarg bany o ritual, té un braç tranquil·lament recolzat sobre un suport el qual en aquest cas és una tovallola sobre una jarra d'aigua. La present té una còpia d'una altura d'uns 205 cm i està fabricada en marmol de Paros blanc i és una escultura de bony rodó.

HERMES AMB DIONÍS INFANT

350-330 aC

Una de les escultures gregues més importants conservades en l'actualitat és l'Hermes amb Dionís Infant, realitzada per Praxíteles entre el 330 aC i el 350 aC. Aquesta còpia romana va ser trobada el 1877. L'obra original present un estil grec i s'utilitza el marbre mitjançant la tècnica de la talla. La superfície és llisa, la qual cosa permet que la llum rellisqui per l'escultura amb un modelatge suau.

És una escultura en la qual mostra a Hermes aixecant un braç mentre que a l'altre porta al déu Dionís nen, també amb els braços aixecats.

El cos fa una corba que crea una sensació de desequilibri.

GAL MORIBUND

220 aC

L'escultura mostra un home de cos sencer nu recolzat i recolzat sobre el braç dret flexionat mentre l'esquerre el recolza al llit dret i abaixa el cap. L'home representat és jove encara que no en excés i presenta un cos musculat i fibrat, característic d'un guerrer, encara que representat de manera realista sense idealització ni exageració en les formes. Manté el cap agafat i d'una ferida al costat dret mana sang origen de l'afebliment que mostra. Sobre el terra l'espasa ens informa del caràcter guerrer de l'home representat mentre que la torsió que aixeca al voltant del coll així com els seus trets facials, pèl encrespat i poblat bigoti delaten el seu origen gal.

L'obra transmet el moment previ a la mort d'un guerrer ferit durant la batalla. La figura queda inscrita en un triangle escalè de manera que tot el pes visual de l'escultura recau sobre el costat dret que recolza sobre el braç flexionat que sembla a punt de sucumbir davant el pes del cos.

Estem davant d'una obra que mostra el dramatisme de la certesa del guerrer de la seva imminent mort a la batalla, exemple de l'interès de l'escultura hel·lenística pel dramatisme i les postures teatrals així com per reflectir un instant concret, en aquest cas el previ a la mort,

VICTÒRIA DE SAMOTRÀCIA

190 aC

Ens trobem davant d'una imatge de la Victòria de Samotràcia. És una obra original, L'escultor és Pithókritos i és del segle II aC. Va ser realitzada amb la tècnica de la talla, amb la que l'autor mostra un gran domini del drapejat. L'obra pertany al període grec hel·lenístic i està exposada al Museu del Louvre a París. El seu estat de conservació és bo, però ha perdut el cap i una de les ales ha estat restaurada. La Victòria de Samotràcia és una de les millors expressions de l'art hel·lenístic. Entre les seves característiques formals hi ha la recerca del moviment davant l'equilibri del període clàssic. En aquest cas, l'autor opta per unes línies diagonals on s'emmarquen les ales, i el mateix cos, que sembla abalancar-se cap al front provocant una sensació de desequilibri, La figura sembla que avança contra el vent o com si es posés sobre la proa d'un vaixell.

A més trobem un gran repertori de textures, sobretot als plecs, que van des dels fins i transparents als gruixuts i arremolinats, també observem textures originals a la talla de les ales que imiten la suavitat de les plomes

L'escultura va ser trobada al santuari de Cabiros a Samotràcia el 1863. Compleix una funció commemorativa, i segurament celebraria la victòria de Samotràcia sobre Antíoc III de Síria.

VENUS DE MILO

130 aC

Una de les peces escultòriques més destacades de l'època va ser la Venus de Milo. La Venus de Milo és una figura escultòrica esculpida aproximadament al segle II aC a finals de l'època hel·lenística (segle IV-segle I aC). L'autor d'aquesta escultura és anònim. La Venus de Milo va ser trobada a l'illa de Melos, i avui en dia la podem trobar exposada en el museu Louvre, a París.

És una escultura esculpida de marbre de Paros, la qual es creu que en un principi va ser construïda en un sol bloc, però temps després es va trencar i va ser restaurada amb un segon bloc.

És una escultura naturalista exempta i policromàtica.

Aquesta figura té distribuït tot el pes en un únic punt, és a dir, un contraposat. El seu cabell representa unes ondulacions que li donen realisme. Aquest pentinat li tapa les orelles, cosa que fa que tingui un rostre rodó i llis. El nas és recte i té uns llavis gruixuts.

VENUS DE MILO

La Venus de Milo recorda a una escultura d'estil clàssic, ja que el seu rostre és inexpressiu. La seva pell és fina i estirada. Les seves proporcions són adequades, amb uns volums naturals.

A la part de la cintura i cames ella porta una espècie de tovallola de bany

que crea un contrast de llum i ombres. Aquesta tovallola servia per a tapar la seva zona púbica.

Aquesta escultura és més aviat frontal, però també es pot veure per la part posterior, també té detalls definits. L'assumpte de la figura seria d'origen mitològic, en el qual es representa a la deessa Venus.

Actualment, no es coneix la funció de l'escultura, ni tampoc la ubicació en la qual va estar destinada. Tot i això, se sap que va ser construïda i va formar part del període hel·lenístic. El més segur és que tingués una funció votiva o d'ofrena

BRAU FARNESE

130 aC

L'obra Brau Farneses va ser realitzada per Apoloni d'Atenes i Taurisc. La seva cronologia és de l'any 130 aC, que és la denominació historiogràfica de l'escultura exempta més gran de l'antiguitat clàssica que ha arribat fins a l'actualitat. El seu estil és el grec hel·lenístic, caracteritzat per l'exageració del moviment i la incorporació d'expressió al rostre. L'obra original era realitzada amb bronze amb la tècnica de la fosa, però només s'ha conservat la còpia roma de marbre.

L'escultura fa uns quatre metres d'altura i tres metres d'amplada en la base i es localitza al Museu Arqueològic de Nàpols.

La composició d'aquesta escultura és piramidal, l'eix i el punt més alt d'aquest és el bou, a partir del qual es van articular els altres personatges. L'escena té lloc damunt d'una roca, on també hi ha arbres, que serveixen de contraposto, que serveix de suport para la mateixa.

BRAU FARNESE

El tema d'aquesta escultura és el càstig de Dirce, una nimfa i pitonissa del déu Dionís. Segons el mite Dirce maltractava la neboda del seu marit, Antíop, filla del rei Nicet de Tebas. Per la seva bellesa, Antíop va captar l'atenció de Zeus, qui la va seduir fent-se passar per un sàtir i deixant-la embarassada dels seus dos fills: Anfió i Zeto.

L'escultura mostra representat el moment en el qual és lligada a un bou pels fills de Antíop. S'observa un bou elevat, lligat per una corda que li envolta les banyes, i quatre persones, dues figures masculines, Anfió i Zeto, i dues figures femenines més,

Dirce, a terra, i Antíop, al darrere del bou.

Antíop és representada dempeus mentre mira l'escena. Sota el grup hi ha un gos que borda al bou i una figura infantil sedent que també observa el que succeeix.

Algunes curiositats és que aquesta escultura és restaurada sota la supervisió de Michelangelo Buonarroti, per l'escultor Giobattista Bianchi. Que en alguns llocs es troba que és ell qui va afegir el cos de Dirce, i en altres l'únic que afegeix és el cap del bou.

En conclusió aquesta escultura és de l'època hel·lenística, i que l'escultura original estava feta de bronze, però la fan fundar i els romans la van fer de marbre. També representa un càstig bastant dur de Dirce, a part que surten més personatges. La meva opinió és que és una escultura molt bonica i que transmet l'estat d'ànim i el moviment dels personatges llavors saps una mica en la situació en què es troben.

LAOCOONT I ELS SEUS FILLS

S. II aC

Laocoont i els seus fills és un grup grec escultòric format per tres figures humanes d'estil hel·lenístic.

L'obra original va ser realitzada pels escultors Agesandro, Polidor i Atenodor de Rodes, tot i que només s'han conservat còpies. Mesura 242 cm d'alçada, i la còpia més coneguda és la conservada al Museu Pius-Clementí dels Museus Vaticans a Roma, que és feta amb marbre.

L'escultura narra una escena de la Guerra de Troia, en la qual el sacerdot Laocoont intenta socórrer els seus fills de l'atac d'unes serps marines. Durant aquesta lluita, els tres personatges van morir escanyats pels monstres.

El material originalment era de bronze, però no es va conservar l'escultura original, els romans van fer-ne una còpia de marbre polit. La textura de Laocoont i els seus fills era polida, i donava una sensació de duresa. Té volum rodó i estava pensada per tenir solament un punt de vista.

LAOCOONT I ELS SEUS FILLS

És una escultura molt dinàmica i amb molt de moviment ja que els personatges són atacats per dues serps. No té cap mena de policromia. La seva composició és asimètrica, de forma piramidal. Els cossos estan perfectament proporcionats, encara que la mida de Laocoont sembla exageradament desproporcionat en la seva grandària si el comparem amb el dels seus fills. Mostren molta expressió facial, Laocoont expressa el dolor terrible d'haver d'enfrontar unes serps a la vegada de la mort dels seus fills, que miren al seu pare com demanant ajuda. És una escultura figurativa de gran naturalisme, les superfícies estan perfectament detallades, les anatomies perfectes, i s'adverteixen diferents tractaments segons les textures, com els cabells, els plecs dels mantells i l'anatomia dels personatges. L'escultura va ser descoberta en el segle XVI, en els terrenys on va estar situat una vila de Neró. Té una finalitat mitològica i una funció

decorativa a la vila de l'emperador. No va tenir cap precedent, no obstant això, va tenir molta transcendència en les obres posteriors de la història de l'art i molta importància en la producció total dels artistes.

EDICIÓ A CÀRREC DE:

**ÀFRICA
ANDREA
ARIADNA
JOSE
SERGIO
NAIARA
ANA
MIQUEL**

**IRIS
JÚLIA
MIGUEL A.
XIMENA
POL
ÀLEX
XAVI
ERIC**